

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

1. Nihil nunc damnationis ijs qui sunt in Christo Iesu, qui non secundùm carnem ambulant, sed secundùm Spiritum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

tra damnationis periculum esse, non (vt Calvinus in huius capituli argumento blasphemae) *vtcumq; omerati sunt adhuc peccatis*, sed contra qui peccati onus deposuerunt, ambulantes secundum Spiritum, non secundum carnem. Quem in renatis nobilissimum effectum probat in sequentibus, tam à Spiritu Christi, quàm à beneficio mortis Christi. Et huius rei demonstrationi totus incumbens, de Spiritu Dei in filiis Dei disputat; non ad fiduciam nostrae certitudinem, vt falsò narrat Caluinus, confirmandam, sed ad mortificationem carnis & tolerantiam malorum perficiendam. Hanc enim conditionem adoptioni nostrae appositam attingens, eam ex magnitudine hereditatis fortiter perferendam docet. Cui veluti remedium opportunum confidentiam filiorum Dei subtextit, seipsum in exemplum proponens.

1. Nihil nunc damnationis ijs qui sunt in Christo Iesu, qui non secundum carnem ambulant, sed secundum Spiritum.

Sunt enim hodie pertinaciter haeretici, ipsam concupiscentiam seu sensualitatem, eiusque primos motus, esse in renatis verè peccata damnatione digna, sed non imputari illis, quia in Christo sunt, hoc est, quia baptizati sunt. Atqui Apostolus damnationem hoc loco remouet non simpliciter ab ijs qui in Christo sunt, sed qui sic in Christo sunt,

sunt, vt non secundum carnē ambulent, est, qui sensualitatem aut legē peccati in carne consentiendo nō sequuntur. *Non damnatur* (ait Augustinus) *nisi qui concupiscentia sentiunt ad malum.* Et hanc quidem conditionem agnoscit Calvinus, sed ita, vt suo fomento illam corrumpat, ne iustitiæ & sanctitatis necessitatē in iustificatis per Christum agnoscere cogatur. Primum enim, ait beatus tria ab Apostolo poni, quum non nisi vnum ponatur. *Tria* (inquit) *simul coniungit Apostolus, imperfectionem qua semper laborant fideles, Dei indulgentiam in ea condonanda, regenerationem Spiritus, & hoc postremū ne quis carni suæ indulget, vt ergo frustra sibi blandiatur homo carnalis, si de emendanda vita nihil sollicitus huius gratia præterea impunitatem sibi promittat; ita habent trepidum cōscientiæ inuictum propugnaculum, quod, dum in Christo manent, sciunt se esse extra omne damnationis periculum.* Moxque exponens illa verba, *secundum Spiritum ambulare,* ait eos hoc præstare, qui in domanda & mortificanda carne *sedula laborant, vt appareat studiū pietatis in ipsis regnare.* Multis modis lectorē fallit, & Apostoli sensum corrumpit. Primum, quia Apostolus hoc loco nec de aliqua Dei indulgentia imperfectiones fidelium condonante vnum verbum loquitur, nec de imperfectione qua fideles laborant, sed de corruptione qua laborant, de concupiscentiæ motibus in carne relictis hæcenus loquutus est Apostolus, vt illos motus præ-

Contra 2.
epist. Pel.
libro 1.
cap. 11.
Regene-
rati in
Christo
ex qua
causa non
damnantur.

Paulo
duo affin-
git Calvi-
nus quæ
nō dixit.

tes seu illam legem membrorum doceat nihil damnationis afferre regeneratis in Christo, non quia & quatenus regenerati sunt, sed quia & quatenus regenerati illis non consentiunt, & secundum Spiritum ambulant, id est, ea faciunt & ea operantur (ambulare enim operationem connotat) quæ Spiritus Dei suggerit, aut quæ Spiritus regeneratis dicitur & amat; non secundum carnem, non obsequuntur desideriis carnis. Ideo non obest, non damnat concupiscentia aut lex membrorum, quia non regnat in corpore mortali, non dominatur, non secundum eius motus vivitur. Cur autem aut ex qua radice hoc proveniat, in sequenti versiculo docebit. Rursum in eo Apostolus nequiter depravat Calvinus, quod regenerationem Spiritus, & ambulare secundum Spiritum, ponit in solo studio pietatis, non autem in ipsis bonis operibus. Astute enim loquitur Calvinus, & eum secundum Spiritum ambulare sentit, non secundum carnem, qui tamen si faciat opera carnis, & *reluctantem Spiritum caro vincat*, (ut Beza clare loquitur) vel (ut Calvinus antea loquutus est) *non inueniat boni desiderij effectum, quia impar ad hoc facultas adest, studet tamen membra sua ad obsequium Dei præstandum exhibere, & in omnibus suis lapsibus Dei timorẽ aut studium recte agendi nondum excutit*: de quo superiori capite multa diximus. Tale studium pietatis ponit hoc loco Calvinus, non autem execu-

Pauli sensum corripit Calvinus.

Ad Rõ. 6.
vers. 12.
Ad Rõ 7.
vers. 19.
& 20.

executionem bonorum operum, & veni
peccati fugam. Quare iterum tertio filii
dicens huiusmodi piorum conscientiarum
uictum hoc loco propugnaculum habet
quod, dum in Christo manent, sciunt se esse
omne damnationis periculum. Non enim hoc lo
co de tali propugnaculo aliquid dicitur
sed ab illis solis omne damnationis pericu
lum remouetur, qui secundum Spiritum ambu
lant, non secundum carnem. Nec qui in Christo
manent in sensu Caluini, id est, qui per
illam fidem Christo adherent, cum aliquo
studio & desiderio pietatis, quod non con
quatur effectum, sed qui sic in Christo ma
nent, vt non secundum carnem ambulent, sed
secundum Spiritum, qui faciunt legem, & seruant
mandata Dei, illi demum inuictum habent
propugnaculum, & extra omne damnatio
nis periculum sunt. Qui dicit se in Christo ma
nere, debet, sicut Christus ambulauit, & ipse ambu
lare. Qui manet in me (ait Christus) & ego in
hic sero fructum multum. Multum fructum
non solum studium pietatis habet. Imo in
desiderio pietatis respondeat effectus (quod
ipsi Paulo Caluinus negauit) nisi fructus
bonorum operum adferat, vide quid dicit
Christus: Omnem palmitem in me non facientem
fructum, tollet eum pater meus. Vbi ergo vult
culum Caluinianum cum sola fide, & aliquo
pietatis studio penitus inefficaci? Adiecit ro
ro Apostolus, *Ita, qui sunt in Christo Iesu, qui*

Conscien
tia si pro
pugnacu
lii à Cal
uino con
fictum.

1. Ioan. 2.

Ioan. 15.

Ibidem.

18
hoieplu
mo pot
& ipse C
necessita
nuie. Q
firi fr
su facer
ac flues
apud e
demon
2. Le
ut
H
Him
centre
impure
turin p
tia me
eiusqu
Augof
quomod
torum o
Christo
die in d
men no
in loco
Christo
filiat
et tam
prece

hoc ipsum ambulare secundum Spiritum nemo potest, qui non sit in Christo Iesu; quod & ipse Christus eodem loco docuit, quo de necessarijs faciendis fructibus suos admonuit. Quum enim dixisset, *Qui manet in me, hic* ibidem.
fructum multum; adiecit, *Sine me nihil poterit facere.* Et hunc genuinum, germanum, ac fluentem Apostoli sensum reliqua adhuc apud eum proximè sequentia luculentius demonstrabunt.

2. *Lex enim Spiritus vitæ in Christo Iesu liberavit me à lege peccati & mortis.*

Hæc liberatio à lege peccati dupliciter intelligi potest, vel ab ipso concupiscentie reatu, eiusque pravis motibus, ut nec impotentur regeneratis, & præterea minuantur in proficietibus; vel à cõsensu & obedientia mentis in huiusmodi concupiscentiam eiusque motus. Vtrumque sensum tradit Augustinus; priorem his verbis: *Liberavit: quomodo? nisi quia concupiscentia reatum, peccatorum omnium facta remissione, lex Spiritus vitæ in Christo dissolvit; ut quamvis adhuc maneat, & de die in diem magis magisque, minuatur, in peccatum tamen non imputetur? Posteriores sensum alio in loco sequitur his verbis: Lex Spiritus vitæ in Christo Iesu liberavit te à lege peccati & mortis, ne scilicet consensionem tuam concupiscentia sibi vindictam. Uterque sensus verus est, & cum præcedentibus cohæret. Nam ratio duplex redditur:*

Lex peccati dupliciter dissolvitur.
De nupt. & concupite lib. 1. cap. 12.
Contra 2. epist. Pel. libro 1. cap. 10.